

Goigs a la Mare de Déu de la Muntanya

venerada al seu santuari de la parròquia de Caregue, terme de Surp, bisbat d'Urgell (Pallars Sobirà)

*Amb el pensament
als cloquers del nostre país
les campanes anunciant*

Fou melodia, ara és ermàs.
Només el vent bat l'espadanya.
Torna la veu als campanars,
Mare de Déu de la Muntanya.

Segaren llavis de cloquer,
com aus de presa, mots d'ultratge.
La pedra austera, el llarg xiprer,
són pit obert en descoratge.
No hi ha rialla ni solaç.
També l'ocell, confús, s'estranya.
Torna la veu als campanars,
Mare de Déu de la Muntanya.

«Ave Maria.» (I tu, expectant.)
«Plena de gràcia.» (Veu novella.)
Sols un alè d'Esperit Sant
pot entroncar mare i donzella.
L'àngel de Déu perfila el pas
i la nova era ens acompanya.
Torna la veu als campanars,
Mare de Déu de la Muntanya.

«Has trobat gràcia davant Déu.»
Sortosa tu, Verge Maria.
De Gabriel, la parla lleu
és un convit a l'alegria.

Però ens caldrà el teu verb, l'enllaç
que per a l'home el cel afanya.
Torna la veu als campanars,
Mare de Déu de la Muntanya.

«Jo sóc l'esclava del que has dit.»
I en la virtut del sí descansa,
fruitós, a l'arbre de David,
el poncelló de l'esperança.
Sortós qui entén, qui liba al vas
glops de Paraula que no enganya.
Torna la veu als campanars,
Mare de Déu de la Muntanya.

«Faci's la teva voluntat.»
I els cels plogueren la Justícia.
El rou diví t'ha perlejat
la vestimenta de novícia.

*i el cor oberts
que enyoren el tritlleig de
el rés de l'Àngelus*

Per heure el goig del pacte, ras,
l'amor rastreja humil cabanya.
Torna la veu als campanars,
Mare de Déu de la Muntanya.

Colloqui fet oració.
Maria i àngel: verb anàleg.
Tan prompte acullis el Senyor,
com solcaràs, sublim diàleg!
Cloquers al vol, mesa i llandars,
de pietat seran peanya.
Torna la veu als campanars,
Mare de Déu de la Muntanya.

Talment captius, Verge, venim.
Altrecer, qui el trobaria?
Tots freturem de pau del cim
amb un lleu so d'avemaria.
Al teu redós, camps i fogars,
la solitud no els caldrà plànyer.
Torna la veu als campanars,
Mare de Déu de la Muntanya.

Fou melodia, ara és ermàs.
Només el vent bat l'espadanya.
Torna la veu als campanars,
Mare de Déu de la Muntanya.

Moderat Tornada: 5.

Fou me-lo-di-a, ara és er-màs. No-més el vent bat l'es-pa-da-mya. Tor-na la veu als cam-pa-
nars, Ma-re de Déu de la Mun-ta-mya. Se-ga-rem lla-vis de clo-ques, com aus de pre-sa, mots d'ul-
trat-ge. La pe-dra aus-te-ra, el llarg xi-prer, són pit o-ber-t en des-co-rat-ge. No
hi-ha ni-a-lla ni so-las. Tam-bé l'o-cel·l, con-fús, s'es-tra-mya.

¶. Pregueu per nosaltres Santa Mare de Déu. ¶. Perquè siguem dignes de les promeses de N.S.J.C.

P R E G U E M

Us supliquem, Senyor Déu, que concediu als vostres servents de poder fruit sempre d'una bona salut espiritual i corporal; i per la intercessió de la Verge Maria, prop vostre, al cel, allibereu-nos de les tribulacions de la vida present i feu-nos gaudir de la joia eterna. Per Nostre Senyor Jesucrist. - ¶. Amén.

Letra: Enric Balaguer i Mestres - Música: Roser Pujol i Tort, monja de Sant Pere de les Puel·les
Xilografia: Oriol M. Diví, monjo de Montserrat